

χέρια του τὸ γράμμα τοῦ φίλου του κ' ἀφοῦ τὸ διάβασε προσεκτικά, εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνὴ στὸν σασιασμένο νέο :

—Λυποῦμαι, Ἄλλουιν Μπάφ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ πάρῃς τὰ χρήματα.

—Δὲν σὰς ἔνωῦ, κύριε Ντέντ! τραύλιζε ὁ νέος σιγά.

Ἄλλὰ ὁ διευθυντὴς, σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τῆ θέσι του καὶ ἔξω φρενῶν, βροντοφώνησε :

—Ἔξω ἀπ' ἐδῶ, κλέφτη! Παληάθρῳπε!...

—Ἄλλὰ, κύριε, τί πάθατε; τραύλιζε ὁ Ἄλλουιν. Εἶμαι ὁ Πέτρος Μπάφ... Μέσα στὸ γράμμα ὁ θεῖος μου γράφει...

—... Ὅτι εἶσαι ὁ Ἄλλουιν Μπάφ... Φύγε, προτοῦ φωνάξω καὶ σὲ πετάξουν ἔξω...

Ὁ νέος προχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, κατόπι κοντοστάθηκε, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ἀδιαφορία καὶ τέλος εἶπε :

—Κερδίασε σεῖς τὸ παιχνίδι, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω πῶς διὰβόλο, τὸ καταλάβατε.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Ντέντ χαμογέλασε.

—Μόνος σου προδόθηκες, ὅταν μοῦ μίλησες γιὰ τὸν Ρισελιέ. Ὁ θεῖος σου εἶνε τετραπέτατος! Βασίστηκε φαίνεται στὸν πόθο σου νὰ πιστοποιήσῃς ὅτι εἶσαι ὁ Πέτρος καὶ μὲ ἄλλη ἀπόδειξι, ἐκτός ἀπὸ τὸ γράμμα του!

—Μὰ τί σέχει ἔχει ὁ Ρισελιέ; ρώτησε ὁ νέος μὲ ἀπορία.

—Ὁ καρβινάλιος Ρισελιέ ἤξερε πολλὰ τεχνάσματα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντέντ ἀπόνους. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ, εἶνε κ' αὐτό. Κάποτε ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας, στὴ Ρώμη, στὸ ὅποιο τοῦ συνιστοῦσε ἕναν ἄθλιο, σάν κ' ἔσένα, πού του εἶχε ἀποσπᾶσει ἐκθισατικά αὐτὸ τὸ γράμμα. Κι' ὁ καθηγητῆς μας, ὁ γέρο-Χάτς, μᾶς ἔλεγε ὅτι...

—Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ γράμμα! διέκοψε ὁ Μπάφ σασιασμένος, ὁ θεῖος τὸ ἔγραψε μπροστὰ στὰ μάτια μου.

—Νά, θλάκα! φώναξε ὁ Ντέντ, καὶ μὲ μιὰ κίνηση γεμάτη περιφρόνησι, πέταξε στὸ νέο τὸ γράμμα τοῦ θεῖου του. Παρ' το καὶ διάβαζε τὸ μόνος σου! Ὅπως θλέπεις, εἶνε τσασκισμένο στὴ μέση, διάβασέ το πρῶτα ὅπως ἔχει δλόκληρο, καὶ κατόπι διάβασε μόνάχ' αὐτὸ κείμενο, πού εἶνε στὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ τσασκισματος. Αὐτὸ ἦταν τὸ τέχνησμα τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ.

Παραξενμένος ὁ Ἄλλουιν Μπάφ, πήρε τὸ γράμμα, κ' ἔσο προχωροῦσε στὴν ἀνάγνωσί του, τόσο χλωμιαζε.

Νὰ τί ἔγραφε τώρα ἡ ἐπιστολή :

«Ἀγαπητὴ Χένρυ,
Ὁ κομιστὴς εἶνε ὁ ἀνερίος μου ὁ Πέτρος, κ' ἔχει κείνος ὁ ἄθλιος, ὁ τιποτένιος ὁ Ἄλλουιν, ὁ ὄσιος, παρ' ὅλη τὴν καλὴ ἀνατροφή του, εἶνε ἕνας κλέφτης κ' ἄθλιος ψεύτης. Σοῦ τὸ γράφω αὐτό, γιατί δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἐξαργυρώσῃς τὸ τοκε, πού θὰ σοῦ παρουσιάσῃ ἐξ ὀνόματός μου.

Ἀφσὲ τον κατοπιν νὰ φύγῃ, γιατί βιάζεται πολὺ.
Χάρην τῆς φωχῆς ἀβέλεψῃς μου, τὸ δίνω αὐτὰ τὰ χρήματα.
Σ' εὐχαριστῶ κ' ἐλπίζω, φίλε μου, νὰ σὲ ἴδω γρήγορα
Κρίστιαν Χότντ»

Ὁ Ἄλλουιν Μπάφ δὲν τόλμησε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του καὶ ν' ἀντικρῶσῃ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ διευθυντοῦ. Ἀκούμπησε τὸ γράμμα ἀπάνω στὸ γραφεῖο καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, βγήκε ἔξω.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Στὴ φάσμα :

Περιηγητῆς.—Καὶ πόσα παιδιά ἔχετε, μίστερ Γκρήν ;
Γκρήν (ἀμφοβολῶν).—Μὰ δὲν ἔξω ἀκριβῶς... Εἶνε ὁ Μπόμπ, ὁ Τζάκ, ἡ Ἀλίαν... Γυναῖκα ! Πόσα παιδιά ἔχομε ;
Κυρία Γκρήν.—Ἐφτά. Πέντε ἀγόρια καὶ δύο κορίτσια.
Περιηγητῆς.—Μεγάλη οἰκογένεια... Μὰ καὶ μεγάλη φάσμα, μίστερ Γκρήν. Ἔχετε πολλὰ ζῶα, ἱσποθέτω.
Γκρήν.—Βέβαια, 173 βόδια, 8 ἄλογα, 781 πρόβατα, 27 γουρούνια, ἕστερα 315 χῆνες, 18 διάκους καὶ 259 κόττες !..

***

Στὸ δικαστήριον. — Ὁ μωτέρινο σύζυγος :

Ὁ πρόεδρος (στὸν κατηγορούμενο σύζυγο). — Τὸ τραῦμα πού προξένησες στὴν καιμένη τῆ γυναῖκα σου ἦταν σοβαρὸ. Πρέπει νὰ σὲ στείλω φυλάκη.
Ὁ σύζυγος. — Μὴν τὸ κάνετε αὐτό, κύριε πρόεδρε, γιατί θὰ γίνετε αἰτία νὰ διακόψομε τὸν μῆνα τοῦ μελιτος !..

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΕΝΑΣ ΤΗΣ ΕΜΥΡΙΖΕ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ ΤΗΣ ΒΡΩΜΟΥΣΕ

—Καλὲ μάνα, πάντρεψέ με, —Νὰ σοῦ δώσω μπαρμπεράκι
σπιτονοικοκύρεψέ με. ὠμορφο παλληκαρακί.
—Νὰ σοῦ δώσω μπακαλάκι, —Καλὲ μάνα, δὲν τὸ θέλω,
ὠμορφο παλληκαρακί. γιατί πέφτω καὶ πεθαίνω.

—Καλὲ μάνα, δὲν τὸν θέλω Οὔλῃ μέρα μπαρμπερίζει
γιατί πέφτω καὶ πεθαίνω. καὶ τὸ βράδυ μουμουρίζει.
Δὲν τὸν παίρνω τὸν μπακαλάκι —Νὰ σοῦ δώσ' ἕνα ραφακί,
πού βρωμᾷ ἐληγὲς καὶ λάδι. ὠμορφο παλληκαρακί.

—Καλὲ μάνα, δὲν τὸ θέλω, —Καλὲ μάνα, δὲν τὸ θέλω,
γιατί πέφτω καὶ πεθαίνω. γιατί πέφτω καὶ πεθαίνω.
Οὔλῃ μέρα ράφτει, ράφτει, Οὔλῃ μέρα ράφτει, ράφτει,
καὶ τὸ βράδυ μύγιες χάφτει!

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Στὶς δεκοχτὸ τοῦ Γεναριοῦ —Νὰ κ' ἔρχεται ὁ Παρασκευᾶς
στήσανε τὴν καρμανιόλα, στὸ δημόσιο τ' ἀμάξι
μέσ' τ' Ἀνάπλι ἔξω στὴν Πρό- (νοια, καὶ) οἱ εὐζῶνοι μὲ τὴν τάξι.

νὰ κόψουν τὸν Παρασκευᾶ, —Τράβα, τοῦ λέν, Παρασκευᾶ
τὸν καταδικασμένο, τράβα καὶ μὴ κοντοστέκεις,
καὶ τὸν καταφρονεμένο. γιατί διάφορο δὲν ἔχεις».

Μιὰ Κυριακὴ πρῶτ-πρῶτ, Πρῶτο σκαλί π' ἀνέβαινε
τὴν βλέπουσε στημένη, κ' εἰς τὸ δεύτερο παταίε :
καὶ στὰ κόκκινα ντυμένῃ... Τὸ φεσάκι του πεταίε :

—«Ὅσοι εἶστε φίλοι κλάπετε (με,
καὶ σεῖς ὄχτροι χαρῆτε
καὶ στὰ κόκκινα ντυθῆτε!...»

Η ΧΗΡΑ

Γι' ἀφογκραστήτη νὰ σὰς πῶ, τί ἔπαθε μιὰ χήρα.
Τὸ φουστανάκι τ' ἔχασε κ' εἶπε πῶς ἴγῶ τὸ πήρα.

—Ἡ χήρα ἡ κακομοῖρα,
ἐγὼ δὲν τῆς τὸ πήρα !..

Ἄνισως καὶ τὸ πήρα ἐγὼ, ν' ἀδικοθανατήσω,
νὰ πᾶν' νὰ μὲ κρεμάσουνε στοῦ βαρελιοῦ τὸν πήρο...

—Ἡ χήρα ἡ κακομοῖρα,
ἐγὼ δὲν τῆς τὸ πήρα !..

Ἄνισως καὶ τὸ πήρα ἐγὼ, ν' ἀδικοθανατήσω,
νὰ κρεμασῶ στὰ λάχανα, νὰ πῶσ' στὰ μαρούλια...

—Ἡ χήρα ἡ κακομοῖρα,
ἐγὼ δὲν τῆς τὸ πήρα !..

Ἄνισως καὶ τὸ πήρα ἐγὼ, ν' ἀδικοθανατήσω,
νὰ μὲ ἀλυσσοδέσουνε μὲ μιὰ τσαπέλα σῦκα...

—Ἡ χήρα ἡ κακομοῖρα,
ἐγὼ δὲν τῆς τὸ πήρα !..

Ἄνισως καὶ τὸ πήρα ἐγὼ, ν' ἀδικοθανατήσω,
νὰ μὲ πετροβολήσουνε μ' αὐγὰ καθαρασμένα...

—Ἡ χήρα ἡ κακομοῖρα,
ἐγὼ δὲν τῆς τὸ πήρα !..

Ἄνισως καὶ τὸ πήρα ἐγὼ, ν' ἀδικοθανατήσω,
νὰ σπάσουνε τὰ δόντια μου μὲ μιὰ χλωρὴ μιτζίθρα...

—Ἡ χήρα ἡ κακομοῖρα,
ἐγὼ δὲν τῆς τὸ πήρα !..